

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXII. Defectis Manna, postquam comederunt de frugibus terræ, nec usi sunt ultrà cibo illo filij Israël Josuæ. 5. v. 12.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

Defecit Manna, postquam comederunt de frugibus terra, nec ultra cibo illo filij Israël Jofux. 5. v. 12.

1. **C**onsidera, quomodo eadem plana & fruges terræ, sit inter cœlestes consolationes, & voluptates terrenas. Manna cibus erat, qui ob suam præstantiam dicebatur Panis Angelorum. *Angelorum escã nutritivisti populum tuum. Sap. 16. v. 29.* & tales sunt Consolationes Cœlestes, fruges cibus sunt communis etiam bestiis: & tales sunt voluptates terrenæ. Manna cibus erat, qui non solum sustentabat hominem, sed etiam ab infirmitatibus præservabat. unde, quamdiu illo vescabantur Hebræi, & tantâ multitudine non inveniebatur infirmus: *Non erat in tribubus eorum infirmus. Pl. 104.* & tales sunt Consolationes Cœlestes. fruges non solum infirmitatem admittunt, sed ejus sæpe causâ existunt, ut pote infectæ. & tales sunt omnes voluptates terrenæ. Manna unum habebat saporem nativum, uti negari non potest. sed is æquivalebat innumeris, imò omnibus: *omne delectamentum in se habentem. c. 16. v. 20.* ita, ut quisquis tanquam Justus dignus erat experiri, alio non haberet opus, quod quæreret. solus ille cibus deserviens uniuscujusque voluntati, ad quod quisque volebat, convertebatur. *Sap. 16. v. 21.* & tales sunt Consolationes Cœlestes. Fruges pro variâ conditione varios

habent sapes, sed omnes similes parùm aptæ sunt satisfacere palati novas semper necesse sit excogitare artes condiendi. & tales quoque voluptates terrenæ. sed tot inter portionis modos, ille præcipuus est, quod, quemadmodum Manna solum dabatur in supplementum, vis oppidò quasi solum, ejus fructus, quâ privabantur Hebræi, ut de solum in Deserto sequeretur in Cœlestibus Consolationibus dicit. Conceduntur in compensationem voluptatum terrenarum, quæ homo sponte se privat, ut DEO accedat, ut, quisquis has habet, uti rare non possit, vin' hujus rei clarissimum documentum? Ecce quantum Hebræi egressi solitudinem cœperant de his, quæ in terrâ erant, defecit manna. *Comederunt de frugibus terra die altero. & quid defecitque manna, postquam comederunt de frugibus terra, nec ultra cibo illo filij Israël.*

2. Considera non dici: *Comederunt de frugibus, postquam defecit manna.* sed: *defecit manna, postquam comederunt de frugibus.* quia DEUS plurimum non solet subtrahere animæ Cœlestes consolationes, nisi postquam illa indignam se reddidit sequendo non hominum oblectamenta. *Venerunt*

est, etiam absque hoc illas subtrahi a-
liando ad experimentum patientiæ,
relinquendo animam quasi jejunam
ad omni cibo, ita ut neque de terrâ ha-
beat, ut sic loquar, neque de cælo, sed
de mari duntaxat suarum ærumna-
rum: *Replevit me amaritudinibus.*
Tr. 7. v. 15. Istud tamen non solet ac-
cideri per longum tempus; quia probè
sunt Dominus, eam vivere sine aliquo
solatio non posse. quod si etiam diu-
tius aliquando hoc contingat anima-
bus, quæ plus perfectionis & puritatis
habent, supplet Dominus interiùs sub-
ministrando robur illi simile, quod in
deserto habuit Elias, quod equidem
suave non fuit, quia panis erat subci-
nericius, fuit tamen optimæ substan-
tiæ. unde Propheta *ambulavit in for-
titudine cibilius quadraginta diebus, &
quadraginta noctibus usque ad montem
DEI Oreb. non ambulavit in dulcedi-
ne, sed quid refert? ambulavit in for-
titudine.* quin imò hoc ipsum levamen
quantumvis aridum majoris est pretii,
quam omnes recreationes terrenæ, et-
iam in ratione dulcedinis. unde si
queras ex his animabus, an suam ama-
ritudinem commutarent cum istâ sua-
vitate, concordæ voce responderent,
quod non: quia bene cognoscunt,
quam pretiosam amaritudinem sine
hoc concludant. *Cor, quod novit a-
maritudinem animæ suæ, in gaudio ejus
non miscbitur extraneus.* Prov. 14. v.
15. sed extra casus hosce singulares Do-
minus etiam quoad sensum multò ma-
gis remuneratur suos, quam quisvis a-
lius reus Dominus. sunt illi tantum-

modo contenti mensâ, quam apponer,
quin aliam procurent aliunde, vide-
bunt, quam ab illo opiparè sint tra-
standi. At si aliunde emendicent,
tunc enim verò hujus facient jacturam.
*Defecit manna, postquam comederunt
de frugibus terre.* nôsse cupis, quam
in hac materiâ Domini delicatus sit
sensus? sufficit gustare, nedum ad sa-
tietatem sumere de voluptatibus ter-
renis. momento tollit manna: hinc
est, quod non dicat: *Defecit manna,
postquam comederunt fruges terre:* ait:
postquam comederunt de frugibus. portò
si hoc faciat, non sine ratione facit: est
enim plus quam Regia ejus conditio.
& tu istam repudiabis, ut alteram con-
sequaris, quam tibi bruti sensus tui
pollicentur? ô quantam injuriam Deo
facis! discrimen inter terrenas, & cæ-
lestes voluptates nôsti? *inter manna
& fruges?* hoc est, quod inter Terram
& Cælum.

3. Considera Israëlitas, ubi semel a-
miserunt manna, id non amplius recu-
perâsse. *nec usi sunt ultra cibo illo filii
Israël.* quia quam facile est, ut amissâ
aliquando consolatione Divinâ, modû
non reperias illam recuperandi, etsi in
hunc finem multùm te mortifices. Ca-
ve igitur, ne amittas. aliàs tempus ve-
niet, quo nihil ejus consolationis su-
pererit præter meram memoriam, quæ
plus amaritudinis afferat quam leva-
minis. Ita etiam filiis Israël evenit,
quibus equidem mansit reliquum vas
unum manna, quod diu in arcâ serva-
tum est; non pro usu, sed pro solâ me-
moriâ. quæ fortè causa fuit dicendi:

nec nisi sunt amplius cibo illo filij Israel, ut indicaret, etsi haberent ejus specimen, modo, quo diximus, non habuisse usum. vas servabat manna in Arca, & mens vivas habet species ejus consolationis, quas experiebatur, cum revera studeret famulari DEO feliciter avulsa ab omni mundi confortio. sed quid illi prodest, si hoc efficere non possit, ut adhuc nutriatur cibo illo? non potest nunc ille desolatus agere aliud, quam cum Job memorare dies antiquos, tanti plenos solatii, & ipsi quoque dicere: Quis mihi tribuat, ut sim juxta menses pristinos, secundum dies,

quibus DEVS custodiebat me? do lavabam pedes meos butyro, & fundebat mihi rivus olei? Job. 7. v. Cave ergo, ne ad statum illum conceditur, ne spernas, sine oblectamenta tuis, qui volentes ad Cœlestia anhela. nisi malueris, sta corde magnanimo immolamino, atque illi dicere, ut in hunc solum tribuat, quod sufficit ad non ad delicias. Mendicantem visitas ne dederis mihi, tribue tamen tui meo necessaria. Prov. 17. 8.

XXIII.

Stipendia peccati mors. Gratia autem DEI vita aterna. Rom.

1. Considera duos esse potentissimos Reges, DEUM, & Dæmonem, quorum quisque ardentè desiderat, ut sub signis suis milites. Et ideo uterque se promptissimum ostendit ad vendandam tibi stipendia. *Quis enim militavit suis stipendiis unquam?* 1. Cor. 9. DEUS ad solvenda stipendia pro bonis operibus. Dæmon ad solvenda stipendia pro malis. sed ô quàm diversa stipendia! cura primò benè cognoscere, ut in electione non erres.

2. Considera stipendium, quod Dæmon tibi constituit, si ad ejus obsequia milites, ministrando membra tua quasi totidem arma iniquitatis, linguam detractionibus, oculos lascivis obrutibus, aures vanitati, manus avarè cumulandis opibus, aliud

dæmon non fore quàm mortem. *Stipendia peccati mors.* nec sane magna, sed gemina, temporalis & æterna, quia dæmon vult esse liberum. In omni peccato, quod facis, multiplicatum dabit stipendium, solum tuis, ut idcirco fortè noluerit dicere postolus: *stipendium peccati mors.* O liberalitatem dæmonis, cave tibi, si de eâ acceptanda mites.

3. Considera, quomodo peccatum afferat tibi mortem corporis. peccatum quia illam introduxit in mundum. *peccatum mors.* Rom. 5. dicitur quod sicut illam introduxit, ita dæmon nunt potestatem istam plane certam eam accelerandi, anticipandi, & immaturè accersendi. *Ne impie*